

[Aage Frandsen.]

stes ud i arbejdsløshed, får den fulde dækning. Vi tror heller ikke på, at det, at vi fik en anden regering nu, ville løse problemet, fordi samfundets krise er alvorlig, og fordi den politik, der er ført i det sidste $\frac{3}{4}$ års tid, er så fejlagtig, at den ikke kan rettes op på én gang.

Så er spørgsmålet, hvordan man så skal afslutte sådan en debat. Nu har der været tradition for dagsordener, hver eneste gang der har været en større debat, og man kunne sagtens foreslå en dagsorden, der gik ud på, at regeringen skulle gå af, fordi den ikke løser arbejdsløshedsspørgsmålet, men det ville i og for sig ikke hjælpe ret meget, for så fik man en valgkamp, og så ville de økonomiske vanskeligheder, vi er inde i, ikke blive afhjulpnet, for det er givet, at en anden regering heller ikke på én gang kan rette det hele op. Det andet, som selvfølgelig også kunne ske, var, at man besluttede en række beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, men vi må erkende, at det heller ikke sikrer dem, der er i arbejdsløshed nu, fordi det vil tage tid, inden det virker. Derfor har vi valgt et forslag til motiveret dagsorden, som alene tager sigte på at hjælpe dem, der er i arbejdsløshed, for det er ikke dem, der skal løse vores betalingsbalanceproblemer, det burde være os alle sammen, og derfor frem sætter vi følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folketetinget konstaterer, at arbejdsløsheden allerede nu har antaget et katastrofalt omfang, opfordrer folketetinget regeringen til at tage skridt til indførelse af fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ved arbejdsløshed og — indtil dette er sket — straks at sikre, at ingen bliver nødt til at forlade hus og hjem som følge af arbejdsløshed.

Tinget går hermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Jens Møller (KrF):

Der er vist efterhånden sagt stort set alt, hvad der kan siges med fornuft om denne sag. Jeg skal derfor fatte mig i korthed for

ikke at stå og gentage, hvad der er sagt allerede flere gange.

Arbejdsløshed er jo noget ganske forfærdeligt. Samtidig er det noget meningsløst, at netop når et land bliver fattigt, bliver vi endnu fattigere, fordi produktionen går ned, og nogle bliver arbejdsløse. Mange har sammenlignet det med 1930erne, og så siger man somme tider, at dengang var det endnu værre, for da havde man ikke nogen større understøttelse. Det er da også rigtigt, men jeg tror, man undervurderer den udvikling, der er sket i mellemtiden, for i dag er der langt flere af dem, der nu er blevet arbejdsløse, der sidder med store faste udgifter i hus, måske sommerhus osv., og for dem kan det blive uhyre alvorligt med arbejdsløshed og den nedgang i indkomsten, som følger deraf.

Den situation, vi står i, har mange forskellige årsager, også udefra kommende, men skal vi se på det herhjemme, må vi nok sige, at den er resultatet af en fejlslagen politik hos flere tidligere regeringer og ikke bare hos den nuværende.

Men hvorom alting er, så er spørgsmålet nu: hvad kan vi gøre for at hjælpe på denne situation? Og det er helt klart, at der skal og må gøres alt, hvad der er muligt. Det falder vel i to afdelinger. Først spørgsmålet: hvad kan vi gøre for at hjælpe dem, der nu er arbejdsløse, så længe som de nu bliver nødt til at være det? Her nævnte socialdemokratiet spørgsmålet om regulering af understøttelsen to gange i stedet for kun én gang om året. Det er vi meget sympatiske over for. Vi synes, det må være helt rimeligt med den voldsomme inflation, vi har i øjeblikket, at denne understøttelse reguleres i hvert fald to gange om året.

Det andet problem er, hvordan vi slipper af med arbejdsløsheden. Der er jo mange forsøg på en kortsigtet løsning, og det kan også nok være nødvendigt, men vi må samtidig passe på, hvilke følger disse kortsigtede løsningsforsøg vil få på lidt længere sigt.

Taler vi f.eks. om at sætte statslige anlægsarbejder i gang, vil det sige, at vi pumper statspenge ud i omsætningen. Det vil sige, at vi derved pumper inflationen op og får yderligere vanskeligheder med betalingsbalanceunderskuddet. Det vil altså medføre en omkostningsstigning udover den, vi har i forvejen, og det vil sige på lidt længere sigt større fare for, at arbejdsløsheden bliver